

[Poul Møller.]

imod fra revisionsdepartementet, og den 10. december 1956 skriver justitsministeriet, at man må fastholde sine synspunkter.

3. revisionsdepartement ønskede da at prøve et af disse regnskaber og tog fat på Københavns politikasses regnskab fra 1958-59 i henhold til justitsministeriets tilsagn om, at man kunne få det til gennemsyn; og første gang en myndighed uden for justitsministeriet får anledning til at se disse regnskaber, viser det sig da, at justitsministeriets øverste embedsmænd har modtaget kørselsgodtgørelse og billån af denne kasse, som de selv reviderede og selv havde fastholdt revisionsmyndigheden af.

Dette er det alvorlige i denne sag: at man strides i 3-4 år og måske længere om revisionsmyndigheden, og da revisionsdepartementet endelig får et regnskab til gennemsyn, viser det sig, at den institution, der har villet fastholde revisionsmyndigheden for sig selv, har bevilget sig selv midler af den kasse, den skulle revidere. Jeg tror, vi kan sige, at det gav revisionsdepartementet en meget betydelig urofølelse over for dette politikassesystem. Dengang drejede det sig om, at man fandt, at ministeriets departementschef sammen med andre af ministeriets højere embedsmænd havde fået lån til anskaffelse af automobiler, samt at der var tillagt departementschefen — som nævnt i fjor — en kørselsgodtgørelse på 3.600 kr. årlig. Efter at dette regnskab var afsluttet, forhøjede justitsministeriet denne kørselsgodtgørelse til 4.800 kr. årlig, nemlig den 1. november 1959, og 2 måneder efter, den 1. januar 1960, har man altså, som det nu er blevet klargjort, tillagt den samme departementschef af de samme politikassemidler 6.000 kr. i repræsentationstillæg, således at han i alt modtager 10.800 kr. årlig fra politikassen, hvorover han er øverste revisionsmyndighed.

Da departementet fik regnskabet for 1958-59, kritiserede det kraftigt den disposition, altså kørselsgodtgørelsen på de 3.600 kr. og billånene, som der dengang var tale om, og man pegede på, at justitsministeriet i skrivelse af 30. december 1955 havde lovet revisionsdepartementet at ville forelægge for finansministeriet alle nye bestemmelser af væsentlig betydning, men det var ikke sket i dette tilfælde. Revisionsdeparte-

mentet havde den opfattelse, og jeg mener med rette, at det var nyt og af væsentlig betydning og også måtte være det for finansministeriet at blive gjort bekendt med, at justitsministeriets egne embedsmænd nu fik tillagt kørselsgodtgørelse og lån af politikassemidlerne.

Justitsministeriet svarede herpå den 27. februar 1961 og oplyste, at man stadig ikke ville bøje sig, og at man havde forhøjet kørselsgodtgørelsen til departementschefen til det beløb, som jeg nævnte, 4.800 kr., fra 1. november 1959, men det oplystes ikke i dette brev, at der siden departementets kritik af denne afgørelse om kørselsgodtgørelse yderligere var tillagt den pågældende embedsmand 6.000 kr. i repræsentationstillæg. Dette kom ikke frem i denne brevveksling med revisionsdepartementet. Det kom heller ikke frem, da statsrevisorerne havde samråd med den højtærede finansminister om politikasserne i anledning af, at justitsministeriets embedsmænd havde fået midler herfra, og i anledning af, at revisionsdepartementet havde gjort ophævelser herover. Over for statsrevisorerne i samrådet med justitsministeren oplyste denne intet om, at man ud over dette havde tillagt departementschefen 6.000 kr. Glemsomheden var, som justitsministeren har erkendt, lige så stor, da man drøftede sagen her i tinget i fjor. Da blev det heller ikke oplyst, at der ud over 4.800 kr. også skjulte sig et repræsentationstillæg på 6.000 kr.

Jeg har gerne villet ridse denne baggrund op for den strid, der er opstået om politikassemidlerne og deres administration. Det er altså en strid, der er opstået uden for folketinget, en strid mellem revisionsdepartementet og justitsministeriet, og denne strid munder ud i, at departementet får regnskaber til gennemsyn, der så viser sig at indeholde udgiftsposter, som det ikke på nogen måde mente der var hjemmel til. Det var ikke blot den politiske opposition her i tinget, der mente, det var uhjemlet, hvad justitsministeren her har anvendt midler til, men den højtærede justitsminister ved også, at revisionsdepartementet for sit vedkommende gentagne gange har skrevet til justitsministeriet, at det anser anvendelsen af disse midler på denne måde for at være uden hjemmel.

Hvordan er da spørgsmålet om de 6.000